

Csobotfalvát elhagyva a mező szélén szálunk ki az autóból egy napsütéses őszi szombat délelőtt. Kikericszőnyeg borítja a domboldalt, távolabb juhnyáj legel, mi is legeltetjük a szemünket az idilli tájon. Ám nem sokáig, mert a dombról hatalmas testű kutyák loholnak felénk. De szalad velük a pásztorfiú, Gyula is. Édesapjával, Jánossal legeltetnek itt. Különleges beszélgetés csodás helyen egy rendkívüli életútról és életformáról.

„Jöjjenek, a kutyák nem bántanak most, mert itt vagyok” – kiabálja Gyula. „Szép, az biztos, csak türelem legyen az állatokhoz” – mondja, miközben ő is körbetekint a tájon. „Csend van és nyugalom, harmónia, igaz, közben felheccelnek az állatok, de aztán megnyugszom. Én a városban nem szeretem, nem az én világom. Bejárok az iskolába, de mindig várom, hogy délután jöhessek ide ki. Gyalog járok télen is” – magyarázza a fiú, miközben a nyáj felé vesszük az irányt. Időközönként rendreutasítja a kutyákat a nagy pásztorbottal, megtudjuk, az egyiket, Tiszát lehet simogatni, a másik kettőtől, Fecskétől és Mackótól óvva int.

„Csibi János vagyok” – nyújtja a kezét mosolyogva a pásztor, aki addig a botjára támaszkodva figyelte az érkezésünket. „Ezek január másodikán születtek, olyan kutyák, hogy előttük irgalom nincs, nagyon önfeláldozóak a gazdájuk iránt, megtámadják a betolakodókat, állatot, embert egyaránt. Érzik, ha fél valaki, olyan izzadságszagot bocsájt ki az ember ijedtében. De ha már itt vannak, nincs amiért féljenek, ha meg akarták volna enni, eddig már megették volna” – nyugtat meg.

Miközben én még mindig némi aggodalommal pislogok rájuk, kiderül, szükség van itt ilyen „társakra”, bár medve mostanában nem jár, farkasok igen. Most még csak egy-kettő, de télen falkában támadnak. Tavaly, december 12-én egyik kutyát tépték szét, „alig maradt belőle pár dirib-darab” – mesélik. A vírus is szóba kerül. „Engem nagyon nem érint

Hatéves volt, amikor először kihajtotta a juhokat

FOTÓK: VERES NÁNDOR

#Csibi János

KINTHÁLÁSON, IDEGEN KENYÉREN

”

Isten, akinek napot adott, a szerencséd nem biztos, hogy mindenkinek odafűzte, mert az nem úgy van, hogy ha szerencséd sincs, napod se legyen.

idekint, hála Istennek. Engem egy másfajta vírus szállt meg: ez a pászorság. 1967-ben hajtottam ki először a juhokat, és kisebb-nagyobb megszakításokkal szeltem az állatok mellett voltam. Én azóta karanténzórok, kint vagyok a pusztában, mint Szent János, csak nem sáskákon élek” – mutat rá vidáman János.

Isten, akinek napot adott...

Sétáljunk, mondja, mert közben a nyáj halad, eregélünk hát mi is utána, és Csibi János belekezd nem mindennapi élettörténetébe. „Egy nő s egy férfi kapcsolata kellett, hogy egy ilyen szép példányt kihozzanak, mint én. Apai ágon az elődeim ditróiak voltak. Apámnak volt öt gyermeke, és egy fiatal román leánkával összehozta az Isten alkalmilag. Mivel ami történt, megtörtént, nagyapám bosszúságból anyámat kiírta a családból, elküldte a két fiútestvérrel téli legeltetésre, hátha útközben odavész, ami oda kéne vessen. De Isten, akinek napot adott, a szerencséd nem biztos, hogy mindenkinek odafűzte, mert az nem úgy van, hogy ha szerencséd sincs, napod se legyen. Aztán így sikerült, hogy bár nem is akartak hallani rólam, egy átmeneti vándorpászorság alatt megszülettem 1959. november 6-án Karácsonkőn. Elég hűvös volt az idő, már le volt havazva, ott a számár hátán, nem volt se kalyiba, se semmi” – csuklik el a hangja, majd inti, hogy mindjárt folytatja, csak kapjon egy „korty” levegőt.

Majd tovább meséli: a zord körülmények miatt tüdőgyulladás lett, Gyergyószentmiklóson kezelték. Ráadásul agyhártyagyulladást is kapott, ennek következtében a fél fele lebénult. „Na, de Isten csak nem ha-

gyott el. A biológiai apám azt mondta az öccsének: »Gyula, ti már 17 éve együtt vagytok az asszonnyal, gyermeketek nincs, vegyétek magatokhoz ezt. Soha meg ne tudja, hogy ki volt az apja. Én maradok Csibi Pista, a nagybátya, te meg Csibi Gyula, az édesapja.« Úgyhogy jó korán megkóstoltam az idegen kenyeret. Anyám, mivelhogy elszakítottak tőle, kapott egy elmezavart, szegény elől engem mindenáron rejtegettek, azt mondták neki, hogy a fia meghalt, azért, hogy felejtessen. De nem bírta ezt a fájdalmat. Én hatéves voltam, amikor a nevelőszüleimnek – akiket addig édesanyámnak és édesapámnak szólítottam, mert azt hittem, ők a szüleim – született egy közös gyermekük. Akkor azt mondta a nevelőanyám: fiam, ami a testemből nem szakadt, a szívemhez nem ragad. Ez engemet egy életen keresztül kísért” – bólogat, és könny gyűl a szemébe, szóltanul sétálunk egymás mellett egy ideig.

Aztán egy viccel üti el a szomorúságot, és tovább mesél. Egy gyergyótölgyesi orvosnak köszönhetően 1969-ben kezelésre vitték Techirghiolra.

Akkorra már a második nyarát töltötte az esztenán. Büszkén mondja, ő magyarnak tartja magát, 1973-ban Márton Áron püspök bérmálta meg. „Hetvennégyben a Jóisten megsegített, elkerültem Marosvásárhelyre a gazdasági iskolába, az akkori »urokegyetemre«. Elég az neki, hogy ott voltam négy évet, de minden áldott nyáron pásztorkodtam, kikerestem magamnak őszire az egyenruhára valót, a gumicsizmára valót, amivel jártam praktikázni a gazdasági iskola farmjára. Olyan is volt, hogy Marosdecsről a Kelemen-havasokig gyalog felmentünk, onnan be Dornavára felé. Elhozta a Jóisten azt az időt, hogy kellett érettségizni, elég jó átlaggal végeztem, nálamnál butábbak voltak, de szerencsésebbek is. Ez van, ilyen az élet.”

Hegyeken-völgyeken át

Csibi János álma az volt, hogy állatorvos legyen. Fel is küldte az iratkozási iratait Kolozsvárra az egyetemre, kérte az apját, akivel akkor az ákosfalvi állami gazdaság juhait gondozták,

Nem csak támaszkodásra szolgál a bot